

РЕШЕНИЕ

№ 6624

гр. София, 08.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 17 състав, в публично заседание на 10.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2815** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от АПК във връзка с чл. 1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на „Венстара“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] чрез адв. Д. З. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 9 срещу Държавен фонд „Земеделие“ /ДФЗ/ за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 6 569 491,15 лв. Вредите са отменена при обжалване по съдебен ред заповед № 03-РД-/280510.07.2018г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ /ДФЗ/, с която е отказано финансиране по заявление за подпомагане ИД № 08/-4/1/0/00221 от 21.11.2016г. на стойност 1 921 598 лв. по подмярка 4.1 „Инвестиции в земеделски стопанства“ от мярка 4 „Инвестиции в материални активи“ от Програма за развитие на селските райони за периода 2014-2020г.

В исковата молба се сочи, че е изпълнен фактическия състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Соочи се, че в резултат на отменената по съдебен ред заповед ищецът е претърпял имуществени вреди, изразяващи се в следното: 1. Реално претърпени загуби на стойността на заплатена неустойка в размер на 3 001 050 лв. и лихви за забава в размер на 689 463, 03 лв. по договор за доставка на патици от 21.02.2018г., сключен между „Ависпал“ ООД и „Венстара“ ЕООД; 2. Пропуснати ползи от неправомерно отказана субсидия в размер на 960 799 лв. без ДДС по заявление за подпомагане ИД № 08/-4/1/0/00221 от 21.11.2016г. по подмярка 4.1 „Инвестиции в земеделски стопанства“ от мярка 4 „Инвестиции в материални активи“

от Програма за развитие на селските райони за периода 2014-2020г., ведно със законна лихва за забава в размер на 170 021,65 лв. от датата на влизане в сила на съдебното решение, с което е отменена заповедта до датата на подаване на настоящото искова молба; 3. Пропуснати ползи от нереализирания бизнес-план в размер на 1 654 784 лв. по заявление за подпомагане ИД № 08/-4/1/0/00221 от 21.11.2016г. по подмярка 4.1 „Инвестиции в земеделски стопанства“ от мярка 4 „Инвестиции в материални активи“ от Програма за развитие на селските райони за периода 2014-2020г., ведно със законната лихва от датата на подаване на настоящата искова молба до окончателното изплащане на сумата.

В съдебно заседание, ищецът, редовно уведомен се представлява от адвокат Д. З. и адвокат Т. З., които молят съда да уважи исквата молба, по изложените в нея съображения. Претендират сторените по делото разноски, съгласно представен списък. Представят се писмени бележки.

Ответникът - Държавен фонд "Земеделие", чрез представители по пълномощие адвокат Л. С., в писмения отговор излага становище за недопустимост на същата, като при условията на алтернативност моли съда да отхвърли същата като неоснователна. В съдебно заседание ответникът се представлява от адвокат Ида Г., като моли съда да отхвърли исквата молба като неоснователна и недоказана. Претендира сторените по делото разноски, съгласно представен списък, като отправя възражение за прекомерност на претендирания от ищеца адвокатски хонорар. Представя писмени бележки.

Представителят на СГП счита, че искът е неоснователен и недоказан.

Съдът след като прецени твърденията на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

„Венстара“ ЕООД е притежател на Удостоверение за регистрация на животновъден обект № 101/8118/24.03.2016 г. в [населено място], Общ. Д.-селска; обл. Д., птицекомбинат. Ищецът е подал в ДФЗ заявление за подпомагане, П. 4.1 „Инвестиции в земеделски стопанства“, прието с Квитанция за прием от 21.11.2016 г. За целите на инвестиционното намерение по Програма за развитие на селските райони 2014 - 2020 г, „Венстара“ ЕООД е изготвило Бизнес план по цитирана подмярка за закупуване на ново технологично оборудване за птицеферма за отглеждане на патици порода „М.“ или „Пекинска“ с проектна стойностна сума 1 921 598 лв. за действащия животновъден обект в [населено място], обл. Д. в бивш птицекомплекс „Ц.“ за отглеждане на пилета. Капацитет на проекта - 39 000 места за отглеждане на патки. Технологията на проекта предвижда: закупуване на едnodневни патета и отглеждането им до възраст 60 дни, при което същите достигат до 3,95 кг на брой жива патица при заложенa смъртност 5% в процеса на отглеждане. Производствената програма предвижда стъпаловидно прогресивно увеличаване на обема на животновъдната продукция от 50% в първата година. Обектът е заложен да се реализира до края на 2018г. със заеман капитал, при прогресивно стъпаловидно увеличение в края на 5-та година на приходите - 3 336 723 лв и разходи -2 338 479 лв. При разчетна себестойност на единица - 2,53 лв/патица, очаквания положителен финансов резултат /печалба/ в 5-та година е 850 458 лв, което определя срок за откупуване на инвестицията 2 години и 7 месеца, или проектната норма на възвръщаемост е 32,02%.

Със Заповед № 03-РД/2805/10.07.2018 г. на изпълнителния директор на ДФЗ на „Венстара“ ЕООД е отказано финансиране по подаденото заявление за подпомагане.

С Решение № 4355/26.06.2019 г. на АССГ по адм. дело № 11157/2018г., е отменена заповед № 03-РД-/280510.07.2018г., като незаконосъобразна и преписката е изпратена на изпълнителния директор на ДФЗ за ново произнасяне по същество по подаденото от ищеца заявление, съобразно указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на съдебното решение. С Решение № 8231/25.06.2020г. постановено по адм.д. № 9872/2019г. по описа на ВАС, решението на АССГ е оставено в сила. От данните по делото се установява, че след постановяване на съдебните решения и изпращане на преписката за ново произнасяне от страна на ДФЗ е издадена заповед №03-РД/3374/12.10.2020г. на изпълнителния директор на ДФЗ за спиране обработката на заявлението, която е отменена с Определение 4095/07.06.2021г. на АССГ. При служебно извършена проверка се установи, че посочения съдебен акт е влязъл в сила на 29.06.2021., а от мотивите на същия става ясно, че основанията за отмяна на заповедта е липсата на яснота относно хипотезите за спиране обработката на заявлението и по-конкретно коя хипотеза е била налице, както и смесване на двата фактически състава, визирани в разпоредбата на чл. 37, ал. 4, т. 2 от Наредба № 9 от 21.03.2015г. за прилагане на подмярка 4.1 „Инвестиции в земеделски стопанства“ от мярка 4 „Инвестиции в материални активи“ от Програма за развитие на селските райони за периода 2014-2020г. От мотивите на посоченото определение също така става ясно, че цитираното в отменената заповед основание за спиране, а именно наличието на образувано ДП № 159/2016г. на ОД на МВР Д., не е прекратено, а същото е изпратено по компетентност на специализираната прокуратура и предстоят редица действия по разследването.

По делото е приложен договор за доставка на патици от 21.02.2018 г., сключен между ищеца в качеството му на доставчик и „Ависпал“ ООД в качеството му на купувач, с който ищецът се задължава да достави на купувача 800 280 бр. патици за клане. Договорът влиза в сила от 01.03.2019 г до 28.02.2024 г., като за 2019 година е договорено доставка / изкупуване по график на общо 111 150 броя патици. С Договора е предвидена неустойка за пълно неизпълнение в размер на 25% от стойността му без ДДС. От приложеното по делото Арбитражно решение от 10.9.2021г. на Арбитражен съд ad hoc също така се установява, че по подадена от „Ависпал“ ООД искова молба, „Венстара“ ЕООД е осъдена да му заплати сумата в размер на 3 001 050 лева, представляваща неустойка по чл. 16, ал. 3 от договора за доставка на патици от 21.02.2018г., както и обезщетение за забава в размер на 689 463, 03 лв. върху главницата за периода от 25.02.2019г. до датата на подаване на исковата молба – 01.06.2021г., както и законна лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане на главницата, както и на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. Със споразумение от 20.09.2021г. е извършено прихващане в пълен размер на присъдената с Арбитражното решение сума в размер на 3 783 886, 50 лв. с вземане от „Ависпал“ ООД в размер на 3 800 000 лв. Вземането на „Венстара“ ЕООД произтича от договор за продажба на вземане от 22.07.2021г. от цедента Ню В. И. И., дружество учредено по законите на Република С., срещу продажна цена в размер на 3 000 000 лв., платима в срок от пет години от сключване на договора. Ню В. И. И. е придобило цедираните на ищеца вземания от „Ависпал“ ООД също чрез договор за продажба на вземане от 22.01.2021г., по силата на който му прехвърля възмездно свои вземания от Бора И. Л., учредено по законите на Б. срещу продажна цена на вземанията в размер

на 24 000 000 лв., платима в срок от 5 години от сключването на договора.

Договора за доставка на патици от 21.08.2018г. и Споразумението за прихващане от 20.09.2021г. са оспорени от ответника, относно достоверността на посочената в тях дата, с отговора по молба, а в хода на съдебното производство ответникът е оспорил и представените договори за цесия, както и всички счетоводни документи, представени от ищеца и от „Ависпал“ ООД, с твърдението, че същите не удостоверяват реално прихващане на отразените в тези документи суми.

По делото са назначени и изслушани основно и допълнително заключение на съдебно-счетоводна експертиза. От същите се установява, че в счетоводството на „Венстара“ ЕООД неустойките по Договор за доставка на патици от 21.02.2018 г. с „Ависпал“ ООД са осчетоводени, както финансови разходи за бъдещи периоди на 10.09.2021 г. в размер 3 690 513,03 лева; като текущ разход на 20.09.2021 г. неустойка в размер на 3 001 050 лева и разходи за лихви общо в размер на 782 836,50 лева и погасени по Споразумителен протокол чрез прихващане на насрещни вземания - общо неустойка и лихви на „Ависпал“ ООД в размер на 3 783 886,50 лева, като към 31.12.2021 г. „Ависпал“ ООД дължи на „Венстара“ ЕООД 16 113,50 лева по Споразумителен протокол. От допълнителното заключение се установява също така, че съгласно извършените счетоводни записвания при „Ависпал“ ООД, задълженията на „Венстара“ ЕООД, присъдени с Решението на Арбитражен съд Ad hoc от 10.09.2020 г. са погасени в пълен размер чрез прихващане на взаимни вземания на страните. С допълнителното заключение на вещото лице е преизчислен размерът на печалбата за 2019г. – 2021г., с посочени показатели за всяка една от годините като печалба и нетен паричен поток в приложение 1 към заключението.

При така установената фактическа обстановка, съдът прие следните правни изводи:

Предявената искова претенция е процесуално допустима, като предявена от активно легитимирана страна, претендираща присъждане на обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразен административен акт, срещу надлежен ответник – Държавен фонд "Земеделие". Разгледана по същество, е неоснователна.

Предявеният иск е с правно основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ и се разглежда по реда на глава единадесета от АПК.

Нормата на чл. 203 АПК регламентира, че гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. На основание чл. 205 от АПК ответник по иска е юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт са причинени вредите.

Отговорността по ЗОДОВ е обективна. Съгласно чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, от действия и бездействия на техни органи или длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност. Държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от

това, дали са причинени виновно от отговорното длъжностно лице. Вредата представлява накърняване имуществото на правните субекти или на техни неимуществени блага. Когато е засегнат патримониумът на едно лице, вредата е имуществена. Тя се състои в претърпяна загуба или пропуснатата полза. Границите на отговорността се разпростират до вредите, "които са пряка и непосредствена последица от увреждането".

Във фактическия състав на отговорността на държавата за дейността на администрацията, визирана в чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ са включени следните елементи: незаконосъобразен акт, издаден при или по повод изпълнение на административна дейност от орган или длъжностно лице на държавата, който да е отменен по съответния ред; вреда от такъв административен акт и причинна връзка между постановения незаконосъобразен административен акт и настъпилите вредоносни резултат. При липсата на който и да е от трите елемента на посочения фактически състав, не може да се реализира отговорността на държавата по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ. Доказателствената тежест за установяване наличието на всичките три предпоставки се носи от ищеца, търсец присъждане на обезщетение за претърпени вреди.

За да бъде основателен иска за причинени имуществени вреди, следва доказването на фактите от хипотезата на правната норма да е пълно, съобразно чл. 154, ал.1 от ГПК.

По делото е безспорно установено, че е налице отменен акт на Държавен фонд "Земеделие". Съдът намира обаче, че за конкретния правен спор не са налице основанията по член 203, ал. 1 от ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за вреди, причинени на ищеца от заповед № 03-РД-/280510.07.2018г. на изпълнителния директор на ДФЗ, с която е отказано финансиране по заявление за подпомагане ИД № 08/-4/1/0/00221 от 21.11.2016г. на стойност 1 921 598 лв. по подмярка 4.1 „Инвестиции в земеделски стопанства“ от мярка 4 „Инвестиции в материални активи“ от Програма за развитие на селските райони за периода 2014-2020г.

Претендираните имуществени вреди са в размер на отказаната субсидия от 960 799 лв., ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба – 24.03.2022г. до окончателното изплащане на сумата, както и законно лихва за забава в размер на 170 021, 65 лв. от влизане в сила на отменителното съдебно решение до датата на подаване на исковата молба, които пропуснатите ползи се изразяват в невъзможността да се реализира бизнес плана по подаденото заявление за подпомагане; в размер на общо на 3 783 886,50 лв., вреди изразяващи се в стойността на присъдена с Арбитражното решение неустойка, която е погасена от ищеца не чрез реално плащане, а чрез прихващане, съгласно представеното Споразумението за прихващане от 20.09.2021г.; в размер на 1 654 784 лв., които вреди се изразяват в нереализирана печалба за финансовите 2019г. – 2021г., заложен по бизнес плана на „Венстара“ ЕООД, като след преизчислени от вещото лице по допълнителната експертиза показатели същата възлиза на 140 755 лв. за 2020г. – 2021г. и загуба от 171 959 лв. за 2019г. Така заявените вреди следва да са пряка и непосредствена последица от отменения незаконосъобразен акт на държавния орган.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ, дължимото обезщетение е за всички имуществени и

неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. В случая, макар да е налице незаконосъобразен акт и неполучено финансиране, липсва причинна връзка между отменения акт и претендираните вреди. Липсата на финансиране сама по себе си не обуславя и наличието на причинна връзка между незаконосъобразния акт и твърдяните вреди. Липсата на финансиране има отношение към възникването на вредата, а не към причинната връзка. /така и в Решение № 5576 от 8.6.2022г. на ВАС по адм.д. № 2676/2022г./ Причинната връзка е зависимост, при която деянието е предпоставка за настъпването на вредата, а тя е следствие на конкретния акт, действие или бездействие на делинквента. Същата подлежи на отделна преценка във всяко исково производство за реализиране отговорността на държавата и не се презумира при наличие на отменен акт.

При изясняване на причинната връзка е нужно да се отговори и на въпроса, дали резултатът е бил реално възможно следствие на извършеното деяние. Ако между дадено обстоятелство и резултата не може да се докаже една с по-голяма вероятност настъпила обусловеност, причинната връзка не е установена. За да се изясни ролята на всяко от предшестващите следствието необходими условия за неговото настъпване, трябва да се види дали те създават конкретна, реална възможност за това или я превръщат в действителност. В тази връзка следва да се приеме, че в настоящия случай не е налице пряка и непосредствена причинна връзка между отменения акт и вредата, тъй като отмяната на административния акт и връщането на преписката за ново разглеждане на административния орган не означават признаване или възникване на спорното материално право, във връзка с което се търси обезщетение като заместваща това право престация. А за да възникне правото на такава заместваща престация, каквото е обезщетението, тя очевидно следва да има какво да замести, т. е. трябва да е налице нарушеното материално право, претендирано в основното административно производство. Причинна връзка принципно не може да възникне, когато със съдебното решение преписката се връща на административния орган за разрешаване на спора.

В хипотезата на отказ за издаване на облагодетелстващ административен акт, който отказ е отменен и въпросът относно възникващите от този акт права е окончателно решен от съда, съществуването на претендираното в административното производство право се установява със самото съдебното решение. Актът за отмяната влиза в сила и от този момент правните последици на административния акт отпадат с обратно действие и се заменят с правните последици на съдебното решение, с което съответното право се признава или предоставя. Затова и в зависимост от това кога е възникнало или е следвало да възникне съответното право или благо, се преценява налице ли са липси или пропуснати ползи за съответния

адресат на акта и за какъв период. Когато преписката се връща на административния орган, за да бъде решен въпросът относно претендираните в административното производство права, тези права не възникват от съдебното решение. **Тези права или блага не се считат и за признати, независимо от мотивите на отменителния съдебен акт, защото мотивите на съдебното решение не се ползват със сила на пресъдено нещо, нито имат задължителния характер, присъщ на един влязъл в сила административен акт.** Дали съответните права или блага ще възникнат или ще бъдат признати, зависи от административния акт, който ще бъде издаден след връщане на преписката и от неговото влизане в сила. От данните по делото е видно, че след връщането на преписката на административният орган производството по обработване заявлението на жалбоподателя е било спряно със заповед, която е отменена със съдебен акт, което означава, че към датата на подаване на исковата молба производството пред административния орган е било висящо и не е приключило до момента. Както е прието и в цитираното решение на ВАС, обстоятелството, че в случая такъв акт до момента не е издаден, отваря пътя за защита на заявителя по предвидените в АПК_средства, но не го легитимира активно материалноправно да получи обезщетение, заместващо претендираното в административното производство право или благо, и то преди това право да е установено или възникнало. В тази връзка не следва да бъдат обсъждани представените писмени доказателства по подаденото от ищеца до ДФЗ заявление за подпомагане по подмярка 4.1 „Инвестиции в земеделски стопанства“ от мярка 4 „Инвестиции в материални активи“ от Програма за развитие на селските райони за периода 2014-2020г., а именно правото на финансиране по посочената програма. Това право е различно от претендираното в исковото производство право на обезщетение. Без обаче да е възникнало и признато първото право, не може да бъде присъдено обезщетение за него. Когато като основание на иска се сочи отменен акт и преписката е върната на административния орган, съдът в исковото производство не може да замести волеизявлението на органа и по този начин да презумира наличието на материално право, като заместител на което се претендира обезщетението. Неоснователни са изложените от ищеца аргументи, че връщането на преписката за ново произнасяне след отменителното съдебно решение на практика не създава възможност за нова преценка на основанията за получаване на субсидията от разплащателната агенция. Възможността за произнасяне от страна на административния орган нито е преклудирана, нито е практически нереализуема. В тази връзка съдът изцяло споделя изложените от ответника аргументи и по конкретно позоваването на чл. 1 от Регламент (ЕС) 2020/2220 на Европейския парламент и на Съвета от 23 декември

2020 г. за определяне на някои преходни разпоредби във връзка с подпомагането от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР) и от Европейския фонд за гарантиране на земеделието (ЕФГЗ) през 2021 и 2022 и за изменените на регламенти (ЕС) № 1305/2013, (ЕС) № 1306/2013 и (ЕС) № 1307/2013 по отношение на ресурсите и на прилагането през 2021г. и 2022г. и Регламент (ЕС) № 1308/2013 по отношение на ресурсите и разпределението на това подпомагане за 2021г. и 2022г., за програмите, подпомагани от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР), **срокът от 01.01.2014г. до 31.12.2020г., се удължава до 31.12.2022г.** Правилно е и позоваването в представените писмени бележки от ответника на чл. 6 от Регламент (ЕС) от Регламент № 2020/2220, съгласно който разходите, свързани с правни задължения към бенефициери, направени в съответствие с Регламент (ЕС) № 1305/2013, както и някои видове разходи, направени в съответствие с регламенти (ЕО) № 1698/2005 [14] и (ЕО) № 1257/1999 [15] на Съвета, **могат да бъдат допустими за финансиране от ЕЗФРСР за периода 2023—2027 г., считано от 1 януари 2023 г., при условие че са изпълнени условията, които ще бъдат определени в съответствие с правната рамка на ОСП, приложима в периода 2023—2027 г.** Следователно налице е висящо административно производство, по подаденото от ищеца заявление, по което същия би могъл да получи финансиране. Следва да бъде посочено също така, както е прието и в цитираното решение на ВАС, че ако се допусне на страните в административни производства, които не са приключили, да се присъждат обезщетения по чл. 1 ЗОДОВ, заместващи претендираните в административното производство права, това би обезсмислило самото съществуване на административното производство и правото на преценка на административния орган, във връзка с което именно право на преценка преписката е върната за ново произнасяне.

Относно заявената в исковата молба претенция за реално претърпяна загуба в размер на 3 783 886, 50 лв. в резултат на прихваната неустойка и мораторни лихви по договор за доставка на патици от 21.02.2018г., съдът намира същата за неоснователна, поради липсата на доказана пряка и непосредствена връзка между отменения акт и вредата. Няма спор, че с представеното по делото Арбитражно решение ищецът е бил осъден да заплати неустойка и лихва в посочените размери по договора за доставка на патици от 21.02.2018г., като при направено от страна на ответника оспорване на този частен документ, дата, която може да се приеме за достоверна е 01.06.2021г., когато е образувано арбитражното дело по предявената искова молба. Представеното по делото споразумение за прихващане от 20.09.2021г., както и всички останали документи, издадени по този повод се явяват

частни документи, и се ползват с формална доказателствена сила единствено относно факта на писменото изявление и неговото авторство. Съгласно разпоредбата на чл. 180 от ГПК частните документи, подписани от лицата, които са ги издали, съставляват доказателство само за това, че изявленията, които се съдържат в тях, са направени от тези лица, а не и за верността на фактите, съдържащи се в тези изявления. За разлика от официалния документ, частният документ, независимо дали е диспозитивен или свидетелстващ, не се ползва с достоверност на датата и мястото на съставянето си. Частният документ има достоверна дата за трети лица, в т. ч. и за съда в производството по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, само в изчерпателно изброените хипотези по чл. 181, ал. 1 от ГПК, нито една от които не е налице в конкретния случай за всеки един от представени документи, с изключение на договора за доставка на патици, за който следва да се приеме, че не би могъл да бъде съставен по-късно от 01.06.2021. В тази връзка не може да се приеме, за доказано по делото, че на дата 21.02.2018г. ищецът се е задължил да достави на „Ависпал“ ООД патици от регистрирания животновъден обект, още по-малко може да се приеме, че е понесъл загуби в размер на 3 783 886, 50 лв., в резултат на отменената заповед, тъй като същата е издадена на 10.07.2018г., към която дата липсват доказателства за съществуването на процесния договор за доставка на патици, от който произтича и дължимата неустойка, поради пълното му неизпълнение от страна на ищеца. Сключването на договора на 21.02.2018г., изпращането на уведомлението от 04.12.2018г. от страна на ищеца до „Ависпал“ ООД, че поради отказано финансиране от страна на ДФЗ ищеца е в невъзможност да изпълнява поетите задължения по този договор не са подкрепени с други доказателства например свидетелски показания или официални документи, за да се приеме, че тези документи имат достоверна дата в производство по ЗОДОВ и са съществували към датата на издаването на заповедта, с която е отказано финансирането по проекта. В тази връзка същите не следва да бъдат кредитирани като доказателство годно да удостовери, отразените в тях обстоятелства.

В случая не е доказано от ищеца, чиято е доказателствената тежест, да е налице реално причинена вреда, изразяваща се в заплатена неустойка в посочените размери, която да е пряка и непосредствена последица от отменената заповед.

На следващо място, съдът намира за недоказана и исковата претенция за причинени имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи от нереализирана търговска печалба, тъй като по изложените по – горе аргументи не може да се приеме, че процесният договор за доставка на патици има достоверна дата и същият е съществувал към датата на издаване на отменената по съдебен ред заповед.

Независимо от изложеното следва да бъде отбелязано, че очакването на дружеството, че ще му бъде изплатена субсидия или, че ще реализира печалба след нейното получаване по сключен преди получаването на тази субсидия договор /ако се приеме, че е бил налице такъв/ не може да ангажира отговорност по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Реализирането на евентуалната печалба е бъдещо несигурно събитие, а предполагаеми пропуснати ползи не се дължат по смисъла на чл. 4 ЗОДОВ. Съгласно изискванията на чл. 1, ал.1 ЗОДОВ следва да са налице преки и непосредствени вреди, каквито по изложените съображения не се доказват в настоящото производство.

Така установената липса на елементи от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал. 1 от ЗОДОВ води до неоснователност на исковата претенция и като такава същата следва да бъде оставена без уважение.

Предвид неоснователността на главния иск, се явява неоснователна и претенцията за присъждане на лихва върху претендираната сума.

От страна на ответника в производството своевременно е направено искане за присъждане на сторените по делото разноски съгласно представен списък, същите са в размер общо на 35 586,16 лв., от които 35 086,16 лв. заплатено адвокатско възнаграждение, по приложен договор за правна защита, издадена фактура и платежно нареждане за извършено плащане и 500 лв. заплатено възнаграждение за изготвяне на допълнителна съдебно счетоводна експертиза.

Водим от горното, АССГ, Трето отделение, 17 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна исковата молба с правно основание чл. 1 от ЗОДОВ, предявена от „Венстара“ ЕООД против Държавен фонд „Земеделие“ в размер на 6 559 491, 15 лв., представляващи реално претърпени загуби на стойността на заплатена неустойка в размер на 3 001 050 лв. и лихви за забава в размер на 689 463, 03 лв. ; пропуснати ползи от неправомерно отказана субсидия в размер на 960 799 лв., ведно със законна лихва за забава в размер на 170 021,65 лв. от датата на влизане в сила на съдебното решение, с което е отменена заповедта до датата на подаване на исковата молба; пропуснати ползи от нереализирания бизнес-план в размер на 1 654 784 лв. по заявление за подпомагане ИД № 08/-4/1/0/00221 от 21.11.2016г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА „Венстара“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Държавен фонд

„Земеделие“ съдебни разноси в размер на 35 586,16 лв.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: